

ПРОЛОГ

Сьогодні день триста шістдесят четвертий. Триста шістдесят чотири дні, відколи я востаннє спала вночі. Це майже дев'ять тисяч годин. П'ятсот двадцять чотири тисячі хвилин. Тридцять один мільйон секунд.

Або, якщо хочете у зворотному напрямкові, п'ятдесят два тижні. Дванадцять місяців.

Один повний рік без жодної ночі відпочинку.

Цілий рік спотикання по життю в напівсвідомому, сонливому стані. Цілий рік, коли ти, розплющивши очі, опиняєшся в іншій кімнаті, іншому будинку без жодного уявлення, коли ти туди потрапив чи як там опинився.

Цілий рік снодійних пігулок, очних крапель і заковтування кофеїну повними кухлями. Тремтливих пальців й обважнілих повік. Обтяжливого знайомства з ніччю.

Цілий рік, відколи в мене забрали мого Мейсона, а я досі анітрохи не наблизилася до істини.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ТЕПЕР

— Ізабель, твій вихід за п'ять хвилин. Мої зіниці свердлять одну точку на килимі. Та пляма насправді не має жодного значення, окрім того, що моїм очам вона чомусь до вподоби. Усе навколо мене розпливається, тимчасом як пляма — моя пляма — стає дедалі виразнішою і чіткішою. Це як тунельний зір.

— Ізабель.

Я б хотіла, щоб у мене завжди був тунельний зір: здатність вибірково фокусуватися на одній-єдиній речі. Перетворювати усе інше на статистику. Білий шум.

— Ізабель.

Клац-клац.

Перед моїм обличчям чиясь рука, що махає. Клацає пальцями. Це змушує мене кліпати.

— Ізабель, Земля викликає! Прийом!

— Вибачте, — кажу я, хитаючи головою, наче цей рух може якось розвіяти туман, як склоочисники під час дощу. Я кліпаю очима ще кілька разів і намагаюся віднайти свою плямку, але вона щезла. Я знаю, що вона щезла. Вона знову розчинилася в узорі килима, розтанула в забутті, як це хотіла б зробити і я. — Вибачте, так. За п'ять хвилин.

Я підношу руку й роблю ковток міцної чорної кави з полістиролової чашки, що поскрипує, коли мої потріскані губи прилягають до її обідка. Колись я діставала насолоду від цієї щоденної ранкової кави. Я обожнювала, коли її

аромат поширювався моєю кухнею; тепло горнятка проникало в мої пальці, холодні й заанімілі від довгого стояння на ганку заднього двору, де я споглядала, як сходить сонце й вранішня роса осідає перлинками на моїй шкірі.

Але мені потрібна була не кава, тепер я це розумію. Це була рутинна, звичка. Комфорт у горняткові, як та дегідрована локшина, яку заливають водою з-під крана, перш ніж закинути її до мікрохвильової печі і назвати їжею. Але я більше не переймаюся цим: комфорт, рутинна... Комфорт — це розкіш, яку я собі більше не можу дозволити, а рутинна... ну, її в мене також уже давненько не було.

Але зараз я потребую кофеїну. Мені потрібно не заснути.

— За дві хвилини.

Я підводжу погляд на чоловіка, який стоїть переді мною, притиснувши до стегна планшет. Киваю, допиваю решту кави й відчуваю гіркий присмак. Кава огидна, але мені байдуже. Головне, що вона діє.

Я занурю руку в сумочку й дістаю звідти флакончик із краплями — від почервоніння очей — і з вправністю експерта впорскую по три крапельки рідини в кожне око. Гадаю, що тепер це моя рутинна. Потім я підводжуся, проводжу руками по передній частині штанів і плескаю долонями по стегнах, даючи знати, що я готова.

— Прошу йти за мною.

Я змахую рукою, жестом показуючи чоловікові, щоб він вів. А потім іду за ним. Виходжу за двері та проходжу тьмяним коридором; флуоресцентні лампи гудуть у мене у вухах, немов електричний стілець, який щойно ввімкнули. Проходжу слідом за ним через іще одні двері, і щойно вони відчиняються і ми входимо всередину, лунає тихий гул оплесків. Я обминаю чоловіка, прямую до краю сцени й стаю за чорною завісою, яка ледве прикриває публіку від мого зору.

Її багато. Більшої аудиторії в мене ще не було.

Я дивлюся на свої руки, в яких колись тримала блокноти з тезами, написаними олівцем. Короткі пункти інструкцій нагадували мені, що говорити, а чого не варто. Як вибудувати оповідь так, ніби я дотримуюся рецепта, ретельно й обережно, додаючи потрібні деталі. Але я більше не потребую цього. Я робила це вже безліч разів.

До того ж мені немає нічого нового сказати.

— *А зараз ми запрошуємо на сцену ту людину, яку, наскільки я знаю, ви всі зібралися, щоб побачити.*

Я бачу чоловіка, який говорить на сцені, за десять футів від мене, і його голос лунає з усіх гучномовців. Цей голос повсюди: попереду мене, позаду мене. Якимось чином всередині мене. Десь глибоко в моїй грудній клітці. Публіка знову аплодує, і я роблю видих, нагадуючи собі, чому я тут.

— Пані та панове з «ТруКраймКон»¹, *маю честь представити вам нашого головного доповідача...*

Я виходжу на світло й, коли ведучий подає мені сигнал виходити на сцену, цілеспрямовано наближаюся до нього. Юрма продовжує галасувати, дехто встав, плескаючи в долоні, намистинки-очі їхніх айфонів спрямовані на мене, знімають мене, не кліпаючи. Я повертаюся до публіки, вдивляюся в їхні силуети. Очі потроху адаптуються, і я махаю глядачам рукою, кволо усміхаюся, перш ніж зупинитися в центрі.

Ведучий простягає мені мікрофон, і я беру його, кивнувши головою.

— Дякую, — кажу я, і мій голос звучить, як відлуння. — Дякую, що прийшли цього вихідного дня. Яка неймовірна група спікерів.

¹ ТруКраймКон (*True Crime Con, True Crime Content*) — шоу, присвячене справжнім злочинам. — Тут і далі прим. перекладача, якщо не зазначено інше.

Зала знову вибухає аплодисментами, і я маю кілька вільних секунд, щоб розгледіти море облич, як я це завжди роблю. Здебільшого це жінки. Завжди жінки. Літні жінки групами по п'ять чи десять осіб, вони насолоджуються цією щорічною традицією — нагодою відірватися від свого буденного життя та обов'язків і зануритися у світ фантазій. Молоді жінки, віком за двадцять, видаються мені полохливими й трохи збентеженими, наче їх щойно заскочили за переглядом порно. Але є тут і чоловіки. Чись чоловіки та бойфренди, яких затирили сюди всупереч їхньому бажанню. Вони в окулярах у дротяній оправі, з пухом на щоках замість бороди, ліктями, що незграбно переходять у передпліччя, наче сучкуваті гілки дерев. Тут є також одинаки в кутку, їхні очі затримуються на тобі досить довго, щоб ти відчув себе некомфортно, та поліцейські, які пильно оглядають проходи, тамуючи позіхання.

А потім я звертаю увагу на одяг.

На одній дівчині була футболка з написом «Злочин і вино — то є воно!», літера «Т» у вигляді пістолета; на іншій — біла теніска із червоними цятками, — я припускаю, що це має імітувати кров. Потім я помічаю жінку у футболці з написом прізвищ відомих серійних убивць — «*Банді. Дамер. Гейсі. Берковіц*». Пам'ятаю, я бачила цю майку, як проходила повз сувенірну крамничку. Вона була щільно пришпилена до манекена, її рекламували так само, як рекламують у ятках із товаром під час концертів дорогі футболки з написами гуртів, — пам'ятні речі для шалених фанатів.

Я відчуваю, як у горлі наростає знайомий присмак жовчі, теплий та різкий, і змушую себе відвести погляд.

— Упевнена, ви всі знаєте, що мене звали Ізабель Дрейк, і мого сина, Мейсона, викрали рік тому, — промовляю я. — Цю справу досі не розкрито.

Стільці скриплять; люди відкашлюються. Мишаста жінка в першому ряду злегка хитає головою, в її очах брилять сльози. Я знаю, що вона зараз насолоджується цим, я впевнена, що насолоджується. Вона ніби дивиться свій улюблений фільм, бездумно поїдаючи попкорн, її губи ледь помітно ворущаються, повторюючи кожне моє слово. Вона вже чула мою промову, вона знає, що трапилося. Знає, але все одно не може насититися. Ніхто з них не може насититися. Убивці на футболках — злочинці; хлопці у формі на задньому плані — герої. Мейсон — жертва... і я не розумію, що мені залишається.

Можливо, я одна-єдина з тих, хто вижив. Одна-єдина, кому є що розповісти.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Я влаштовуюся на своєму місці. У проході. Загалом я більше люблю сидіти біля вікна. Щоб було до чого притулитися і заплющити очі. Не для того, щоб подрімати. Просто аби на хвилику поринути в забуття. «Мікросон», так називає це мій лікар. Ми всі бачили таке, зокрема в літаках: сіпання повік, хитання головою. Від двох до двадцяти секунд забуття, а потім ваша шия здригнеться з дивовижною силою, так, наче зводиться дробовик, готовий вистрілити.

Я кидаю погляд на сидіння праворуч від себе: воно порожнє. Сподіваюся, таким воно й залишиться вільним. Зліт за двадцять хвилин; посадку невдовзі припинять. А коли це станеться, я зможу пересісти. Я зможу заплющити очі.

Я спробую, як намагалася це робити протягом останнього року, нарешті трошки відпочити.

— Перепрошую.

Я підскакую, дивлюся на бортпровідницю, яка стоїть наді мною. Вона поплескує по спинці мого сидіння, її погляд несхвальний.

— Я вас прошу пересвідчитися, що спинка вашого крісла у вертикальному положенні й зафіксована в такій позиції.

Я дивлюся вниз, натискаю маленьку сріблясту кнопку на підлокітнику й відчуваю, як моя спина починає вигинатися вперед під гострим кутом, а живіт втягується. Стюардеса рушає далі, зачиняючи багажні відділення вгорі, і тут я простягаю руку й зупиняю її.

— Чи я можу попросити содової?

— Ми почнемо подавати напої, щойно літак злетить.